

støttelse til de Folk, der føre en haard Kamp for Hedernes Opdyrkning. Et saadant Forslag er som sagt ikke kommet ind paa Finansloven i Aar. Efter at denne Sag var forhandlet her i Tinget i Fjor, har det været mig en Glæde at se, at derovre i Jylland er blevet dannet en ny Forening til Hedernes Opdyrkning, og at denne Forening blandt andet, siges der, har til Formaal at yde direkte Støtte til de Mænd, som dyrke Heden op. Hvor langt Foreningen er kommen, hvor mange Medlemmer den har, er mig ukendt, men det glæder mig at se, at der her er den samme Tanke oppe, som var den hørende i vort Forslag, at man skal yde direkte Støtte til Hededyrkerne. Den Støtte, som jeg ønskede skulde ydes dem, skulde ydes i forskellige Portioner, saa at de ved den første Pløjning fik et vist Beløb, ved Merglingen et andet Beløb, og endelig naar Sæden var lagt i Jorden et tredje Beløb. Men det er Hensigtsmæssighedshensyn, som der kan forhandles om. Hovedsagen er, at der ydes direkte Støtte til de Mænd, som gøre det haarde Kulturarbejde at opdyrke vore Heder.

Idet jeg slutter, kunde jeg have Lyst til at gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Kultusminister — jeg tror ikke, han er til Stede i Øjeblikket — vedrørende vore Folkeskoler. Det forekommer mig, at Tiden nu er inde til at tage fat paa en virkelig Reform af vor Folkeskole. Jeg nævnte for et Par Dage siden under Adressedebatten, at vor Folkeskole med Hensyn til den Undervisning, den giver, for en stor Del endnu lever paa den gamle Lov af 1814, og at den Lov, som vi fik for nogle Aar siden, ikke tog saa meget Sigte paa selve Skolens Liv og Arbejde som paa andre Forhold ved Skolen, navnlig Lærertilønnen. Altsaa Skolens egentlige Arbejde, Folkeskolens egentlige Liv, have vi ikke rørt ret meget ved, og det forekommer mig, at det er uheldigt, at vort Folk vedblivende skal staa paa det Grundlag, som blev skabt ved Loven af 1814. Jeg synes, at Tiden maatte nu være kommen til, at vi fik en virkelig Reform af vor Folkeskole. Det er heldigt, at vore kommunale Myndigheder ikke have afventet det Tidspunkt, da Rigsdagen vil give en saadan Lov, og at vore kommunale Myndigheder mange Steder have taget denne Sag i deres Haand og bragt meget betydelige Ofre netop for at fremme Folkeskolen. Jeg sigter først og fremmest her til vore Købstæder. Det er en Fornøjelse at se, hvad der er gjort omkring i de for-

skellige Købstæder i Danmark, hvorledes man har udvidet Undervisningstiden, hvorledes man har opført smukke og udmærket indrettede Bygninger, hvorledes man i det hele har bragt betydelige Ofre for at hjælpe Folkeskolen frem. Men det samme kan ikke siges om Landsbyskolen. Naturligvis er der Kommuner, hvor man paa dette Omraade har gjort en Del, men alligevel staa man endnu langt tilbage. Man har ikke i Landsbyskolen væsentlig udvidet Undervisningstiden; denne er den samme, som den har været i mange Aar, og saa længe man bliver staaende ved denne indskrænkede Undervisningstid, er det naturligt, at Skolens Arbejde, Skolens Maal, maa blive paavirket deraf. Jeg mente derfor, at Tiden nu kunde være inde til, at dette Spørgsmaal blev taget op til alvorlig Overvejelse her i Rigsdagen. Det højere Skolevæsen er reformeret gennem Loven om Almenskolen, endvidere ere vore Landbrugsskoler blevne reformerede ved en Lov, som blev given for faa Aar siden, Undervisningen paa polyteknisk Læreanstalt er bleven stærkt udvidet efter store Ofre fra Statens Side, men den egentlige Folkeskoleundervisning have vi ladet ligge. Det hævner sig i Længden, hvis et Folk ikke vil tage denne Opgave frem til Løsning. Følgen bliver let den, at vi komme til at staa tilbage for vore Nabolande. Navnlig er der da et Punkt, hvor vi staa tilbage i Sammenligning med vore Nabolande. Jeg tænker paa Lærernes Uddannelse. Lærernes Uddannelse i Danmark er for det allermeste en privat Virksomhed. Vi have 4 Statsseminarier, og vi have vist 8 eller 10 private Seminarier, saa de allerfleste af vore Lærere uddannes ad privat Vej ifølge den Lov om Seminarier, som vi fik i 1894. Jeg vilde ønske, at navnlig dette Spørgsmaal om Lærernes Uddannelse snart maatte blive bragt frem, og jeg vil derfor spørge den højtærede Kultusminister, om han ikke har denne Sag under Overvejelse, om vi ikke snart kunne vente fra hans Side at se et Forslag, der tager Sigte paa dette Spørgsmaal. Jeg synes ikke, vi kunne være bekendte — vi rose os jo ellers af at være et Fremskridtsfolk, som godt kan taale at staa Maal med andre Folk —, at vor Læreruddannelse er saa langt bagefter, hvad den er i andre Lande. Medens vi f. Eks. her i Danmark kun kræve en treaarig Seminarieuddannelse, har man i Tyskland en seksaarig Seminarieuddannelse. Medens Staten her i Danmark kun bringer forholdsvis meget smaa Ofre for vor Læreruddannelse, ofres